

Lawaetz (FP):

Ved afstemningerne i dagens løb har der ligesom tegnet sig en slags front. Det har nok skiftet lidt med afstemningerne, men alligevel har der ligesom været en linje. Man kan måske sige det sådan, at vi har stemt sammen med konservative og venstre, vi har stemt sammen med CD osv., og de har stemt for en del af vores ændringsforslag. Men det er nok sådan, at har der været en form for front, så går den i stykker på forslag nr. L 60. Og det beviser heldigvis, at fremskridtspartiet har sin helt selvstændige måde at tænke på.

Når hr. Enggaard ønsker lønpolitik hen, hvor peberet gror, så vil jeg gerne sige, at fremskridtspartiet ønsker et samfund, der er så sundt, at der ikke er brug for nogen lønpolitik. Den ønsker vi sådan set hen, hvor glade mennesker bor, hvis vi skal blive i det fine sprog.

En af ulykkerne ved hele dette er vel egentlig, at regeringen og socialdemokratiet har talt om en helhedsplan. Jeg kan godt se, at det har givet en masse besvær. Det ville have været nemmere, om man havde drøftet det lovforslag for lovforslag og selvstændigt havde taget stilling til det. Allerede nu kommer mange i forlegenhed og selvfølgelig ikke mindst forslagsstillerne, for man har fra statsministerens side oprindelig opstillet en målsætning: man skulle have en vis skattepolitisk stramning, som vi har oplevet det gennem en række lovforslag. Vi skulle for alt i verden have en social balance, og vi skulle have en indkomstpolitik, og endelig skulle vi have en erhvervsvenlig politik, og det ville normalt betyde en politik, der sparer på omkostningsstigninger og giver skattelettelse. Det sidste har vi endnu ikke kunnet få øje på. Hvad er der nemlig ved at ske? Gassen er gået af ballonen.

Man kan sige, at man er ved at få tårer i øjnene, når hr. Kaj Poulsen – det er muligt, han er gået udenfor, jeg kan ellers så godt lide at tale til ham – taler om alt det, som lønmodtagerne har tilbudt, og hvad har de fået til gengæld? Hvad er det egentlig, hr. Kaj Poulsen – jeg ved ikke, hvor han er – forlanger, at alle de andre organisationer skulle tilbyde? Foreløbig kan vi kun se, at vi kommer til at acceptere en række nye skatter, der vil betyde mindre investeringslyst, og

det, der er tilbage af den såkaldte indkomstpolitik, kan efterhånden ligge på et lille sted.

Da man begyndte at tale om løntilbageholdenhed, sagde man, at det ville ende på 7 pct., men efter at man efterhånden har taget det halve af det ud, må man beklageligvis regne med en stigning på 10 pct. Det vil sige, at indkomstpolitikken har vanskeligt ved at give et positivt konkurrenceresultat. Noget af det, man er sikker på, er, at man får en højere garantiløn, og dér viser erfaringen desværre, at den betyder et pres opad. Det, der er mest trist, er, at vi igen vil få at se, at man har svært ved at få de 18–20 årige i arbejde til en ny og højere garantiløn.

For at blive ved det rørende, så sagde hr. Thomas Nielsen i går til bladene, at hver dansk arbejder forærer arbejdsgiverne 37.000 kr. pr. år. Det forekommer mig en noget ulogisk måde at tænke. . . . undskyld, 3.700 kr., der kom et nul for meget med, det er, fordi vi har vænnet os til at regne med milliarder, jeg skal helt ned på 3.700 kr. i gave fra hver dansk arbejder til arbejdsgiverne pr. år. Det er ved nærmere eftertanke noget af det mest ulogiske, jeg længe har hørt. Bilder man sig virkelig ind, at arbejdsgivere og erhvervsvirksomheder kan putte de penge i lommen i den fantastisk hårde konkurrencesituation, vi er i? Hvis vi ikke var i en hård konkurrencesituation, hvorfor i alverdens riger og lande står vi så her og snakker til langt ud på aftenen om forbedringer og helhedsløsninger?

Vi er i en fantastisk hård konkurrencesituation, og det, vi leder efter, er en måde at komme ud af den på. Selv om man har måttet høre på det mange gange, så får man det nu for 117. gang: aldrig er det vel bevist mere klart, trods alle andre forsøg på samtidig at give en prisnedsættelse og en bedre konkurrenceevne og at holde reallønnen, at lønningen eksisterer i fremskridtspartiets forslag om skattebesparelser. Det er aldrig blevet klarere bevist end nu. Jeg forlanger ikke, at vi skal blive enige, men med tiden bliver vi enige om noget af det. Vi hørte hr. Ellemann-Jensen i dag – han er også gået hjem – tale om skattelettelse, nærme sig skattelettelse. Det konservative folkeparti har nærmet sig skattelettelse. Man vil komme til at tale om det engang, simpelt hen fordi vi er kørt så fast, som vi er. Det skal jeg ikke stå og brede mig om, for det ved vi alle sammen, men vi vil komme til at tale om det før